

Warszawa, dnia 10 czerwca 2022 r.

KILW/03211/06/22

**Pan
Lech Kołakowski
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
ul. Wspólna 30
00-930 Warszawa**

Odnosząc się do przedłożonego projektu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny, po analizie projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny (Dz. U. z 2021 r. poz. 2059 t.j.), Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna z zadowoleniem przyjmuje proponowany zakres zmian, jednocześnie zgłasza poniższe uwagi.

Zgodnie z treścią przedłożonego projektu w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny dodany zostałby § 2 ust. 3 w brzmieniu:

3. Dopuszcza się ubój na terenie gospodarstwa, w celu produkcji mięsa, zwierząt zdrowych, które uległy wypadkowi, w wyniku którego konieczny jest jak najszybszy ich ubój ze względu na ich dobrostan.

Jednocześnie w § 4 zmienianego rozporządzenia po ust. 1 ma zostać dodany ust. 1a w brzmieniu:

1a. W przypadku uboju zwierząt, o którym mowa w § 2 ust. 3, posiadacz zwierząt informuje niezwłocznie powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia tego uboju o zamiarze jego przeprowadzenia przed

przeprowadzeniem uboju albo nie później niż po upływie 48 godzin od przeprowadzenia uboju.

Proponowane zmiany wydają się być oczekiwanym społecznie, racjonalnym rozwiązaniem, które umożliwi zagospodarowanie wartości rzeźnej zwierzęcia, które uległo wypadkowi, jednakże podkreślić należy, iż w takim wypadku winny mieć zastosowanie rozwiązania prawne, analogiczne jak w przypadku opisanym w rozdziale VI sekcja I Załącznika III do rozporządzenia (UE) Nr 853/2004.

Co za tym idzie, w ocenie Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, § 2 ust. 3 winien otrzymać brzmienie:

3. Dopuszcza się ubój na terenie gospodarstwa, w celu produkcji mięsa, zwierząt zdrowych pod wszystkimi innymi względami, które uległy wypadkowi, w wyniku którego konieczny jest jak najszybszy ich ubój, ze względu na ich dobrostan.

Ponadto w § 2 zmienianego rozporządzenia należy dodać ust. 4. w brzmieniu:

4. Zwierzę przed ubojem, o którym mowa w §2 ust.3 niniejszego rozporządzenia, celem zakwalifikowania do produkcji mięsa, musi zostać poddane badaniu przez lekarza weterynarii.

Bezspornym jest, iż przy obecnie obowiązujących rozwiązaniach prawnych, z uwagi na ograniczoną możliwość zastosowania instytucji uboju z konieczności, o której mowa w rozdziale VI sekcja I Załącznika III do rozporządzenia (UE) Nr 853/2004, wiele zwierząt poddawanych jest bezzwłocznemu uśmierceniu przez podanie środka usypiającego przez lekarza weterynarii. Proponowane umożliwienie rolnikom pozyskania mięsa przeznaczonego na użytek własny ze zwierząt zdrowych pod wszystkimi innymi względami, które uległy wypadkowi jest rozwiązaniem rozsądnym, jednakże aby zapobiec nadużyciom w tym zakresie, racjonalnym wydaje się, poprzez dodanie w § 2 zmienianego rozporządzenia ust. 4, ustanowienie mechanizmu weryfikacji stanu faktycznego przez niezależną osobę trzecią o właściwym przygotowaniu zawodowym tj. przez lekarza weterynarii, który w następstwie badania klinicznego zwierzęcia potwierdzi, iż zwierzę takie kwalifikuje się do uboju na terenie gospodarstwa, w celu produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny. Tym samym celom służy doprecyzowanie zapisów proponowanego ust. 3 poprzez dodanie słów *pod wszystkimi innymi względami*, gdyż zwierzę, które uległo wypadkowi, de facto nie jest zdrowe.

Jednocześnie proponowane zmiany w wymiarze praktycznym zapobiegają ubojowi zwierząt, z których pozyskane mięso mogłoby stanowić zagrożenie dla zdrowia człowieka.

Proponowany obowiązek zgłoszenia nie później niż po upływie 48 godzin od przeprowadzenia uboju, tego faktu do powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia tego uboju, bez dodatkowego zapisu w § 2 ust. 4 rozporządzenia, w rzeczywistości uniemożliwi weryfikację spełnienia wymagań podczas uboju zwierząt, które uległy wypadkowi. Z tych przyczyn propozycja Samorządu Lekarzy Weterynarii jest ze wszelkich miar zasadna.

Z poważaniem,

PREZES
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
lek. wet. Marek Mastalerek